

קוֹנְטֵרַס

עֵין טוֹבָה

יְחִזֵּק וַיֵּאֱמַן אֶת כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל, שִׁסְתַּכַּל עַל זולתוֹ בְּעֵין טוֹבָה,
וְכֵן יִסְתַּכַּל עַל הַחַיִּים בְּעֵין פְּקוּחָה, עֵין טוֹבָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה
יַצְלִיחַ דְּרָכּוֹ תָּמִיד.

*

בְּנוֹי וּמֵיֶסֶד עַל-פִּי דְבָרֵי
רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹר הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן,
בוֹצִינָא קַדִּישָׁא עֲלָאָה, אֲדוֹנֵנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ,
רַבִּי נַחֲמָן מְבַרְסֵלָב, זְכוּתוֹ יִגַן עֲלֵינוּ.

וְעַל-פִּי דְבָרֵי תַלְמִידוֹ, מוֹרְנוּ
הַקְּדוֹשׁ, אֹר נַפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רֵז לֹא אָנִים לִיה
רַבִּי נִתָּן מְבַרְסֵלָב, זְכוּתוֹ יִגַן עֲלֵינוּ,

וּמִשְׁלָב בְּפִסְוִקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, כְּתוּבִים וּמֵאַמְרֵי חֲכָמֵינוּ
הַקְּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים וְזֶהר הַקְּדוֹשׁ.

*

הוֹבָא לְדַפּוּס עַל-יְדֵי
חֲסִידֵי בְּרֵסֵלָב
עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכֵב"א

הכתבת להשיג את הספר הזה
וכל ספרי אדמו"ר מוהר"ן מברסלב זי"ע
וספרי תלמידיו הקדושים

* * *

בארץ ישראל

יבנאל

עיר ברסלב

גליל

* * *

בארצות הברית

מתיבתא היכל הקדש – חסידי ברסלב

.42nd st 1129

Brooklyn N.Y. 11219

* * *

מוסדות "היכל הקדש" חסידי ברסלב בארץ ובחו"ל

שע"י עממת "ישמח צדיק - קהלת ברסלב בגליל"

בנשיאות כ"ק מוהרא"ש שליט"א – הצדיק מיבנאל

רח' רבי נחמן מברסלב 1, ת.ד. 421 יבנאל, 15225

טלפון רב קוי: 04-6708356 – פקס: 04-6708359

E-Mail: info@breslevcity.co.il

Web site: www.breslevcity.co.il

breslevcity.co.il
הר | שדה | בית

קוֹנְטְרָס

עֵין טוֹבָה

.א.

בְּנִי, בְּנִי! רְאֵה לְחִזֵּק אֶת עֲצָמְךָ מְאֹד מְאֹד בְּכָל
מָה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ, וְתִרְגֵּיל אֶת עֲצָמְךָ לְהִסְתַּכֵּל עַל
כָּל דָּבָר בְּ"עֵין טוֹבָה", וְעַל-יַד־זֶה בְּאִמַּת יִהְיֶה לְךָ
טוֹב, וְעַקֵּר הַטוֹב הוּא רַק הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים קמ"ה, ט): "טוֹב הַיְוָ"ה לְכָל וְרַחֲמָיו
עַל כָּל מַעֲשָׂיו", וְכִשְׁתַּרְגֵּיל אֶת עֲצָמְךָ, אֲהוּבִי, בְּנִי
הַיְקָר, לְהִסְתַּכֵּל רַק בְּ"עֵין טוֹבָה", הֵינּוּ בְּכָל דָּבָר
שֶׁאֵתָּה רַק רוֹאֶה וּמְסַתַּכֵּל וּמְבִיט עָלָיו, תִּרְאֶה רַק אֶת
הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, עַל-יַד־זֶה בְּאִמַּת יִמְשֵׁךְ עָלֶיךָ הַטוֹב
הַגָּנוּז וְהַנֶּעְלָם בְּכָל דָּבָר, כִּי בְּאִמַּת אֵין שׁוּם מְצִיאֹת
בְּלַעֲדָיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וְהוּא יִתְבָּרֵךְ מְחִיָּה וּמְהוּוּה וּמְקַיֵּם
אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, וְדוּמָם, צוּמַח, חֵי, מְדַבֵּר, הֵם

עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך, והוא יתברך עצם הטוב, ועל-פן הרגל את עצמך, אהובי, בני היקר, להסתכל רק ב"עין טובה", ואז באמת יהיה לך טוב, כי להפך כל הצרות והיסורים והמרירות שעוברים על האדם, הם רק מפני שמסתכל בעין רעה על כל דבר, וזה באמת מביאו אחר-כך לרע, עד שהרע ממרר את חייו, ורעים ומרים לו החיים מאד; לזאת, ראה אהובי, בני היקר, להרגיל את עצמך מהרגע הזה להסתכל תמיד ב"עין טובה" על כל דבר ועל כל אדם בזה העולם, ואז באמת תחיה חיים מישבים וחיים טובים ונעימים, ועולמך תראה בחייה, כי המרגיל את עצמו להסתכל בכל דבר ב"עין טובה", הוא נדבק בעצם הטוב ונכלל בו לגמרי; אשרי מי שמסתכל על כל דבר ב"עין טובה", שאז יהיה נכלל לגמרי בו יתברך, אשר הוא עצם הטוב, אשרי לו!

ב.

אהובי, בני! ראה להרגיל את עצמך להסתכל בכל דבר רק בפנימיות הדבר, הינו בחיות אלקות המחיה ומהנה ומקימת את הדבר הזה, ואז תראה לפניך עולם אחר, ענין אחר ואדם אחר, כי בזה שאדם מסתכל על הפנימיות שבכל דבר, שהיא החיות אלקות המחיה

ומהנה את הדבר הזה, תכף-ומיד הוא נדבק בשרשו
העליון, ואז כבר מסתכל בצורה אחרת, ואז ממילא
כבר לא מקנא בשום ברִיה שבעולם, רק מסתכל ב"עין
טובה", והוא דן את כל הבריאה כלה לכף זכות,
כי ברגע שאדם מסתכל בצורה כזו, לראות רק את
רוחניות חיות אלקותו יתברך המחיה ומהנה את הדבר
הזה ואת האדם הזה, הוא כבר יודע איך לדון את
כלם לכף זכות, ואינו מקנא בשום ברִיה שבעולם, ואז
ראיתו והסתכלותו היא תמיד ב"עין טובה", מאחר
שמדבק את הדבר הזה שרואה ומסתכל בו יתברך, ואז
דיקא אף אחד לא יכול להפריע לו ולהתנגד לו, מאחר
שאינו מתפעל משום ברִיה שבעולם, רק ממנו יתברך
בעצמו, ועל-כן אף אחד לא יכול להפחיד אותו או
לשבר אותו, והוא חי חיים טובים ערבים ומתקים;
אשרי מי שמסתכל רק ברוחניות חיות אלקות, המחיה
ומהנה את הדבר הזה, שאז יהיה דבוק תמיד רק בו
יתברך.

ג.

בני, בני! חכמינו הקדושים אמרו (עין תענית יא.):
רהיטי ביתו של אדם וקורותיו ואבני ביתו מעידין בו
בשעת הדין, ולכאורה תמוה, ואם-כן אם אחד עבר

עברה, חס ושלום, בחוץ או בשדה שאין בו מחיצות, מי מעיד בו? אף באמת עקר העדות היא בחינת מחיצות הבית בגשמיות וברוחניות, כי כל העברות והתאוות באות על-ידי פגם העינים, על שהלך אחרי עיניו, ובפרט תאוות נאוף, שעקרה על-ידי ראית עינים, כמו שפיתוב (במדבר טו, לט): "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם", ואמרו חכמינו הקדושים (ברכות יב:): אחרי עיניכם — זה הרהור עברה, והעקר על-ידי ראית עיני המחשבה, כי בכל מה שהאדם מעין במחשבתו לטובה או להפך נקרא גם-כן ראיה, וצריך האדם לשמר עיניו בגשמיות וברוחניות, שלא יסתכל, חס ושלום, בשום דבר המביא לידי הרהור, ובמה שמכרח לראות בעיניו, צריך להזהר מאד שלא יניח עיני מחשבתו להסתכל ולעין בזה, חס ושלום, עד שיבוא לידי הרהור, חס ושלום, רק צריכים תכף לפרס מחיצות המחין כנגד התאנה הזאת, כי המחין הם מחיצה פרוסה בפני זאת התאנה, והבחירה ביד האדם לתפס מחשבתו ולפרס מחיצות המחין ולהנצל מזאת התאנה, כי המחשבה ביד האדם להטותה לדרך הישר, ועל-פן הקורות ואבני ביתו של אדם שהן בחינת המחיצות, הן דיקא מעידות בו, כי גם המחיצות של בית האדם בגשמיות, הכל ברא השם יתברך בשביל שמירה, כי השם יתברך ברא

כִּמָּה מְחִיצוֹת לְאָדָם לִפְנֵי עֵינָיו, כִּדֵּי שְׂיוֹכֵל לְשֹׁמֵר
עֵינָיו מֵרְאוֹת בְּרַע, חֵס וְשָׁלוֹם, כִּי בָרָא עַל הָעֵין שְׂתִי
מְחִיצוֹת לְכַסּוֹת עָלֶיהָ, שֶׁהֵן רִיסֵי הָעֵינַיִם וְעַפְעַפֵּיהֶן,
וְכֵן בָּרָא מְחִיצוֹת הַבָּתִּים שֶׁבֵּהֶן צָרִיף הָאָדָם לְהִיּוֹת
נִסְתָּר בְּרַב הָעֵתִים, כִּדֵּי לְהִשְׁמַר מִהַזְקָה רְאִית עֵינַיִם
שֶׁבַחֲוִץ, וְעַקֵּר הַמְּחִיצוֹת הַשְּׁלֵמוֹת שֶׁהֵן עַקֵּר הַשְּׂמִירָה
עַל כָּל הַשְּׂמִירוֹת, הֵן מְחִיצוֹת הַמַּחֲזִין, כִּי אֶפְלוּ כְּשִׂיּוֹשֵׁב
בְּבֵיתוֹ צָרִיף לְהִזְהַר שְׁלֵא לִפְגַּם מְחִיצוֹת הַמַּחֲזִין, שְׁלֵא
יָבוֹא לִידֵי הַרְהוּר, חֵס וְשָׁלוֹם, וְאִזּוֹ כְּשִׂשׂוֹמֵר מְחִיצוֹת
הַמַּחֲזִין כְּרֵאוּי, אֶפְלוּ כְּשִׂמְכָרַח לְצֵאת לְשׁוֹק, יִהְיֶה
נִשְׁמַר גַּם-כֵּן עַל-יְדֵי מְחִיצוֹת הַמַּחֲזִין, שֶׁהֵן מְחִיצוֹת
פְּרוֹסוֹת בְּפְנֵי תַּאֲוָה זוֹ, וְעַל-כֵּן מִי שֶׁפָּגַם בְּאִיזָה עוֹן,
חֵס וְשָׁלוֹם, שֶׁהוּא רַק עַל-יְדֵי פְּגַם הַמְּחִיצוֹת, עַל-כֵּן
קוֹרוֹתָיו וְאִבְנֵי בֵיתוֹ שֶׁהֵן מְחִיצוֹת הַמַּחֲזִין, מְעִידוֹת בּוֹ;
וְלָכֵן רָאָה, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, לְשֹׁמֵר מְאֹד עַל עֵינֵיהֶם, וְאֵל
תִּסְתַּכֵּל בְּמָקוֹם שֶׁאֲסוּר לְהִסְתַּכֵּל, וּבִפְרָט עַל תְּמוּנוֹת
תּוֹעֵבָה, שְׂקוּץ, תְּעוּב וְזֵהוּם שֶׁל הַגּוֹיִם, וְעַל-יְדֵי-זֶה
תִּנְצֵל לְגַמְרֵי מִתַּאֲוֹת נְאוּף, וְתִזְכֶּה לְהִתְקַדֵּשׁ וּלְהִטְהָר,
כִּי עַקֵּר הַטְּהָרָה מִהַתַּאֲוָה הַמְּגַנָּה — תַּאֲוֹת נְאוּף, הִיא
עַל-יְדֵי שְׂמִירַת הָעֵינַיִם, כְּשֶׁאָדָם זֹכֶה לְשֹׁמֵר עַל עֵינָיו,
עַל-יְדֵי-זֶה הוּא נִשְׁמַר בֵּין בְּגִשְׂמֵי בֵּין בְּרוּחָנִי, כִּי אֵין
יִצְרוּ שֶׁל אָדָם מִתְּגַבֵּר עָלָיו, אֲלֵא כִּפִּי מֵרְאָה עֵינָיו, כִּי

אם האדם "עוצם עיניו מראות ברע" (ישעיה לג, טו),
 על-ידי-זה אף פעם לא יתגבר עליו יצרו הרע, אשרי
 מי ששומר עיניו תמיד.

ד.

בני ! ראה להרגיל את עצמך להסתפל על כל דבר
 רק על חיות אלקות המחיה ומנהיה ומקיימת את הדבר
 הזה, ותכף-ומיד כשאתה מסתפל על מישוהו, אל תדון
 אותו כמו שאתה רואהו בחיצוניותו, אלא תכף-ומיד
 כאשר אתה רואה איזה אדם, אפלו שעושה כל מיני רע
 או עולות, תסתפל תכף-ומיד על פנימיותו, איך שהוא
 עצם חיות אלקותו יתברך, ועל-ידי-זה תוכל לדון אותו
 לכף זכות, כמאמר התנא הקדוש (אבות ב, ד): "אל
 תדין את חברך עד שתגיע למקומו"; הינו לפנימיותו,
 ואז כבר תסתפל עליו בצורה אחרת לגמרי, כי כשאדם
 מסתפל על חיצוניות האדם, הוא יכול לדון אותו לכף
 חוב, וכן יכולות להיות לו הרבה קשיות וספקות עליו,
 עד שיפנס במחלקת ובמריבות עמו, כי מצד חיצוניותו
 יש עליו הרבה קשיות וספקות ונגודים, אבל תכף-ומיד
 כשאדם מסתפל על פנימיות האדם הזה שרוצה לדונו,
 אז כבר ידון אותו לכף זכות, ובאמת אף פעם לא
 תדע מה שעובר על האדם, אפלו אם מצד חיצוניותו,

הוא עושה רשם מאד חיובי וטוב, או להפוך שלילי ורע, תדע פי עין האדם מטעה מאד מאד, פי "האדם יראה לעינים והוי"ה יראה ללבב" (שמואל-א טז, ז), על-כן טוב להסתפל תמיד עם עיני השם, וזה שפכתוב (תהלים לג, יח): "עיני הוי"ה אל יראיו", פי הצדיקים יש להם עיני השם, פי הם מסתכלים בכל דבר רק בתוך פנימיות הדבר, ועל-כן הם יכולים לדון את כל אחד ואחד לכף זכות, לא-כן סתם בן אדם הוא דן את כלם לכף חוב, והוא כבר שוקל האם זה צדיק או רשע, האם זה גאון ולמדן או עם הארץ וכדומה, כל אחד כפי שעינו הגשמית מטעה אותו, פי העין הגשמית מטעה מאד את האדם, עד שיש בני-אדם שפל-כף נכנסו בעין רעה, שהם לא יכולים לראות את הטוב של זולתם; ועל-כן ראה, אהובי, בני היקר, לבקש ולהתחנן הרבה ממנו יתברך שתזכה לעינים קדושות, ובכל פעם תראה רק את הטוב הנראה והנגלה והנעלם והנסתר של כל בר ישראל, ותמיד תסתפל רק על עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך המחיה ומיהו ומקימת את האדם הזה, ואז דיקא על-ידי-זה תזכה לדונו לכף זכות, עד שבאמת תעלהו מפף חובה לכף זכות, שזה עקר השלמות שאדם צריך לזכות בזה העולם — לדון את כל בר ישראל לכף זכות, ולהסתפל רק על הטוב

שֶׁבְּכֹל אֶחָד וְאֶחָד (עֵין לְקוּטֵי-מֹהֶר"ן, חֶלֶק א', סִימָן רפב),
 וְעַל-כֵּן בְּשִׁדְדֵינִים אֶת הַזִּוּלֹת לְכַף זְכוּת יְכוּלִים לְהַעֲלוֹתוֹ
 מִכַּף חוֹב לְכַף זְכוּת מִמֶּשׁ; אֲשֶׁרִי מִי שֶׁמִּסְתַּכֵּל בְּ"עֵין
 טוֹבָה" עַל כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל וְדָן אוֹתוֹ לְכַף זְכוּת, וּמַעֲלֵהוּ
 מִכַּף חוֹב לְכַף זְכוּת תָּמִיד, וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִתְפָּאֵר
 וּמְשַׁתַּבַּח עִמּוֹ בְּכֹל הָעוֹלָמוֹת, כִּי אֶצְלוֹ יִתְבָּרַךְ מְאֹד
 חָשׁוּב יְהוּדֵי בְּזֵה הָעוֹלָם הַמְּפָאֵר וּמְשַׁבַּח אֶת בַּר
 יִשְׂרָאֵל.

ה.

צָרִיךְ שֶׁתִּדְעַ, אֲהוּבֵי, בְּנֵי הַיְקָר, כִּי עֵין הָאָדָם
 מְטַעָה אוֹתוֹ מְאֹד מְאֹד, כִּי בְּאֵמֶת אֵין שׁוּם מְצִיאוֹת
 בְּלַעֲדֵיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וְהַכֹּל לְכֹל אֱלֻקוֹת גְּמוּר הוּא, וְאִם
 הָיָה הָאָדָם מְרַגֵּיל אֶת עַצְמוֹ לְהַסְתַּכֵּל בְּכֹל דְּבַר רַק עַל
 עַצֵּם עַצְמִיּוֹת חֵיוֹת אֱלֻקוֹת יִתְבָּרַךְ, אִזּוֹ הָיָה זֹכֶה לְהַגִּיעַ
 לְשֹׁכֵל אֵמֶת, וְשִׁתְּהִיָּה לוֹ "עֵין טוֹבָה", אִךְ זֶה לְעַמֶּת
 זֶה יֵשׁ כַּח הַמְדַמָּה שֶׁמַּעֲלִים וּמִסְתִּיר וּמְכַסֶּה אֶת אֵמֶת
 מְצִיאוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, עַד שֶׁהָאָדָם אֵינוֹ זֹכֶה לְרְאוֹת אֶת
 עַצֵּם עַצְמִיּוֹת חֵיוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְחוֹשֵׁב שֶׁהַכֹּל טַבֵּעַ,
 וְצָרִיךְ לְשָׁמֵר אֶת הָעֵין מִכַּח הַמְדַמָּה, וְאֶפְלוּ מִי שֶׁהוּא
 טוֹב עֵין צָרִיךְ לְהַשְׁמֵר מִזֶּה, כְּמוֹ שֶׁאֲנִי רֹאִים בְּחוּשׁ
 שֶׁאֶפְלוּ מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ רְאִיָּה טוֹבָה, יוּכַל לְטַעוֹת עַל-יַדֵּי

שְׂרֹאָה מֵרְחוֹק וְנִדְמָה לוֹ לְהַפֵּךְ מִן הָאֱמֶת, וּכְמוֹ-כֵן
 הוּא בְעֵינֵי הַשֶּׁכֶל בְּכַמָּה בְּחִינּוֹת, כְּגוֹן לַפְעָמִים נִדְמָה לוֹ
 שְׁחָבְרוּ נוֹטָה מִן הָאֱמֶת אוֹ שְׁעוֹשָׂה כְּנִגְדּוֹ שְׁלֵא כַּהֲגִן
 וְכוּ', וּמַחֲמַת זֶה יֵשׁ בְּלִבּוֹ עָלָיו, וַיְכוּלוֹת לְהִתְעוֹרֵר
 מִחֻלוֹקוֹת עַל-יְדֵי-זֶה, וְנִדְמָה לוֹ שְׁחֹלֵק עַל חֲבֵרוֹ לְשֵׁם
 שָׁמַיִם, וּבְאֱמֶת הַכֹּל בָּא מְטַעוֹת שֶׁל כַּח הַמִּדְמָה, שְׁכַח
 הַמִּדְמָה הַטַּעַה אוֹתוֹ עַד שֶׁנִּדְמָה לוֹ עַל חֲבֵרוֹ דְּבָרִים
 שְׁקֵרִים וּבְדוּיִים, וְכֵן יֵשׁ בְּזֶה כַּמָּה בְּחִינּוֹת מֵה שְׁעִינֵי
 הַשֶּׁכֶל נוֹטוֹת מִן הָאֱמֶת עַל-יְדֵי טַעוֹת שֶׁל הַמִּדְמָה, כִּי
 כַח הַמִּדְמָה יָכוֹל לְהִטְעוֹת אֶפְלוֹ מִי שֶׁהוּא טוֹב עֵינַן,
 עַל-כֵּן צָרִיךְ לָזֶה שְׁמִירָה יִתְרָה, לְשָׁמֵר אֶת עַצְמוֹ מְאֹד
 מִטַּעוֹת שֶׁל הַמִּדְמָה, וּלְזֶה זֹכִים עַל-יְדֵי שְׁשׁוֹמֵר אֶת
 עַצְמוֹ מְאֹד מִלְשׁוֹן-הָרַע מְלֹאֲמָרוֹ וּמְלַקְבָּלוֹ, כִּי עַל-יְדֵי
 לְשׁוֹן-הָרַע מִתְגַּבֵּר הַמִּדְמָה וְנִפְגָּם הַזְכָּרוֹן, לְזִכֹּר תָּמִיד
 בְּעֲלָמָא דְאֵתִי שֶׁהוּא תְלוּי בְּתִקּוֹן הָעֵינַיִם, כִּי בְּאֱמֶת
 לֹא יִדְבֵר הָאָדָם לְשׁוֹן-הָרַע עַל זִוְלָתוֹ, אֲלֵא כְּשֵׁאִין
 לוֹ "עֵינַן טוֹבָה", הֵינּוּ שְׁתַּמִּיד מְסִתְפַּל עַל זִוְלָתוֹ בְּעֵינַן
 רָעָה, וְאֵינּוּ מְסִתְפַּל עַל פְּנִימִיּוֹתוֹ, וְהוּא מְלֵא דְמִיּוֹנוֹת,
 וְעַל-כֵּן מִתְחִיל לְדַבֵּר עַל זִוְלָתוֹ כֹּל דְּבַר רַע, וְלִכֵּן צָרִיךְ
 הָאָדָם לְהִרְגִיל אֶת עַצְמוֹ לְהִסְתַּפֵּל בְּ"עֵינַן טוֹבָה" עַל
 כָּל דְּבַר, וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ שְׁיִזְכֶּה לְהִזְדַּבֵּר מִהַכַּח
 הַמִּדְמָה, וְכָל הַצְּרוֹת שֶׁהָאָדָם סוֹבֵל בֵּין בְּגִשְׁמֵי וּבֵין

ברוחני הן רק על-ידי כח המדמה, שמדמה לעצמו כל מיני דמיונות ופתויים, כאלו זולתו רוצה לעשות לו רע, ועל-ידי-זה הוא מדבר עליו לשון-הרע ודן אותו לכף חוב, ומזה באות כל המריבות והמחלקת והצרות והיסורים מבית ומבחוץ, עד שנעלם ונסתר לגמרי האור אין סוף ברוך הוא, וזה עקר הגלות המרה והארפה הזו, שסובלים מה שסובלים רק על-ידי כח המדמה, שנכנס באדם כח הדמיון, ועל-ידי-זה אינם זוכים לראות את אמתת מציאותו יתברך, כי בו ברגע שהאדם זוכה ל"עין טובה" ומסתכל על כל אחד ב"עין טובה", אז אף פעם לא ידבר לשון-הרע על זולתו, ולכן לא יפגס במחלקת ובמריבות על זולתו, וישתדל שיהיה שלום; אשרי מי שזוכה לעבד על נקדה זו, שתהיה לו תמיד "עין טובה", וידון את כל אחד ואחד לכף זכות תמיד.

ו.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, אשר בזה העולם יכולים לחיות חיים אמתיים, חיים נצחיים, ערכים ומתקים, אם רק זוכה לשמר על עיניו לא להסתכל על זולתו בעין רעה, כי אז הוא כבר אדם אחר לגמרי, ועל-כן העקר מה שצריכים להתירא ולפחד מן הרע

עין של הסטרא אחרא, הוא רק שלא יטיל הרע עין ארס באדם עצמו, דהינו להכניס בו, חס ושלום, איזה רע מן הרע עין שלו, ועל-כן צריך אדם כשמתגבר עליו השונא והרע עין, שיהיה הוא כלו טוב, בחינת טוב עין, ואפלו על הרשע בעצמו יהיה מלמד זכות, שלא תהיה עינו רעה, חס ושלום, אפלו בגדלת הרשע, ויֵאמין בַּהֵשֶׁם יתְבַרַךְ כִּי "צדיק ויֵשֶׁר הוּא" (דברים לב, ד), ולא תהיה בלבו שום עקמומיות, חס ושלום, על השם יתְבַרַךְ, ולא יהרהר אחרי הנהגתו כָּלֵל, ואז בודאי יוכל להנצל מהרע עין של הרשע, כי האדם צריך לשמור את עצמו בעקר, שלא יתאחז בו מהרע עין, חס ושלום, כי העקמומיות ורע הלב שמהרהר אחר מעשה השם יתְבַרַךְ על שנותן גדלה רבה לרשעים, והצדיקים והכשרים הם בעניות ובשפלות ובבזיון ובדחקות, זה ההרהור שמהרהר אחרי השם יתְבַרַךְ, חס ושלום, זה בחינת רע עין, על-כן צריך האדם לשמור את עצמו מזה מאד, רק להאמין באמונה שלמה ובישרות לב, כי "צדיק ה' בכל דרכיו", ואסור להרהר אחריו יתְבַרַךְ כָּלֵל, כי "צדיק ויֵשֶׁר הוּא", ועל-כן כשאדם מרגיל את עצמו להסתפל ב"עין טובה", ותמיד רואה רק את הטוב הגנוז שבכל דבר, שהוא (תהלים קמה, ט): "טוב הוי"ה לכל ורחמיו על כל מעשיו", ובעינים כאלו יכול

לחיות חיים אמתיים, חיים ערבים, חיים מתקים וחיים
 נעימים בזה העולם, ועולמו יראה בחייו, לא-כן אם
 תהיה לו עין רעה, ועל כלם יסתכל בעין רעה, אז
 יעקר מהעולם הזה ומהעולם הבא, כי עולם הבא לא
 ירגיש ולא ישג, כי אי אפשר להשיג רוחניות אלקות
 רק עם "עין טובה", ועולם הזה יאבד לגמרי, כי תמיד
 חי עם קנאה וּשנאה ועין רעה שמוציאים את האדם
 לגמרי מעולמו (עין אבות ד, כא), ואוי לו לאדם שיש לו
 עין רעה וקנאה וּשנאה על זולתו, אשר דבר זה הורס
 ואוכל אותו לגמרי; ועל-כן ראה, אהובי, בני היקר,
 להרגיל את עצמך להסתכל רק עם "עין טובה" על כל
 דבר, ואז תרגיש ערבות, נעימות, ידידות, זיו וחיות
 אלקותו יתברך, ועולמך תראה בחיך ותצחק מכלם.
 ובאמת עליך לדעת, אהובי, בני היקר, אם תרגיל את
 עצמך להסתכל רק ברוחניות חיות אלקותו יתברך, אז
 אין לך מה לקנא בזולתך, וכל אחד הוא ענין אחר
 לגמרי, והקדוש-ברוך-הוא מנהיג את עולמו בהשגחה
 פרטי פרטית, ואין אדם נוגע במה שמוכן לחברו, ואין
 מלכות נוגעת במלכות חברתה אפלו כמלא נימא (יומא
 לח.), ועל-כן מה ולמה להתבלבל בבבלולי חנם; אשרי
 מי שקונה לעצמו "עין טובה", ואז טוב לו בזה ובבא
 לנצח.

ז.

צָרִיף לְהַרְגִיל אֶת עֲצָמוֹ תָּמִיד לְהִסְתַּכֵּל עַל זוּלָתוֹ
 בְּעֵין טוֹבָה, וְלִדוֹן אֶת כָּל בְּרִיָּה לְכַף זְכוּת, וּבִפְרָט
 בְּבִיתוֹ, כִּי טֹבַע שֶׁל הָאָדָם לַעֲשׂוֹת בְּקִרְתּוֹ בְּבִיתוֹ, וְהוּא
 מִשְׁפִּיל אֶת אִשְׁתּוֹ וְאֶת יְלָדָיו, וְזוֹ מִדָּה רָעָה וּמִגְנָה
 מְאֹד מְאֹד, כִּי עַל-יְדֵי-זֶה אֵף פַּעַם הוּא אֵינוֹ נוֹתֵן
 לָהֶם הַזְדַּמְנוּת לְהִתְפַּתַּח וּלְהִשְׁתַּפֵּר, וְעוֹשֶׂה הָרֶס בְּבִיתוֹ
 לְגַמְרֵי, כִּי בְּזֶה שְׁמִסְתַּכְּלִים בְּעֵין רָעָה הוֹרְסִים אֶת
 הַכֹּל, כִּי עֲלִיף לְדַעַת, אֶהוּבִי, בְּנִי, אֵף אֶחָד בְּעוֹלָם
 לֹא נוֹלָד אָדָם שְׁלָם, וְכָל אֶחָד יֵשׁ בוֹ חֲסָרוֹנוֹת, וְעַקֵּר
 שְׁלֵמוֹת הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים, שֶׁהֵם זוֹכִים לְהִסְתַּכֵּל עַל
 כָּל אֶחָד בְּ"עֵין טוֹבָה", וּמִסְתַּכְּלִים רַק עַל הַטוֹב
 שְׁבָאָדָם, וְעַל-יְדֵי שְׁמִסְתַּכְּלִים רַק עַל הַטוֹב שְׁבָאָדָם,
 עַל-יְדֵי-זֶה בָּאֵמֶת מְגַלִּים אֶת הַטוֹב שְׁבוּ, עַד שֶׁהַטוֹב
 אֲפִלוֹ הוּא בְּקִטְנוּת וּבְצִמְצוּם וּבְדַקּוֹת גְּדוּלָה לְבִסּוֹף
 מִתְפַּתַּח וּמִתְרַחֵב וּמִתְגַּדֵּל, כִּי בְּזֶה שְׁמִסְתַּכְּלִים רַק
 עַל הָרַע, אֲזוֹ אֲפִלוֹ שֶׁהָרַע בְּקִטְנוּת וּבְצִמְצוּם וּבְדַקּוֹת
 מְאֹד, לְבִסּוֹף מִתְפַּתַּח וּמִתְרַחֵב וּמִתְגַּדֵּל לְגַמְרֵי, עַד
 שְׂאֵי אֶפְשֶׁר לְסַבֵּל אֶת הָרַע, וְלִכְּנֵן מֵה טוֹב וּמֵה נְעִים
 אִם הָאָדָם מְרַגִּיל אֶת עֲצָמוֹ לְהִסְתַּכֵּל רַק עַל הַטוֹב,
 וְאֲפִלוֹ שֶׁהַטוֹב עֲדִין בְּקִטְנוּת וּבְצִמְצוּם גְּדוּל, לְבִסּוֹף

יתפתח ויתרחב ויגדל הטוב, ואז ישאר רק טוב, כמו־כן
 האדם צריך להרגיל את עצמו בביתו עם אשתו ועם
 ילדיו, להרגיל את עצמו להסתפל רק על הטוב, וכך
 נקדה קטנה שרק רואה ומוצא אצלם יפתחה ויגדילה,
 ועל־ידי־זה באמת ישאר רק טוב, ויהיה כל הבית מלא
 טוב, לא־כן אם יסתפל על הרע, לבסוף יהיה הבית
 כלו רע, חס ושלום; ועל־כן ראה, אהובי, בני היקר,
 להרגיל את עצמך להסתפל רק ב"עין טובה", ואז טוב
 לך כל הימים, כי יהיה לך בית טוב ובית חס, והיכן
 שרק תלך תראה ותסתפל רק ב"עין טובה", ואז באמת
 יהיה לך טוב.

ח.

אהובי, בני! ראה להכניס את עצמך באמונה
 פשוטה בו יתברך, לידע ולהאמין אשר אין בלעדיו
 יתברך כלל, והוא יתברך מחיה ומתיה ומקיים את
 כל הבריאה כלה, ודומם, צומח, חי, מדבר, הם עצם
 עצמיות חיות אלקותו יתברך, ועל־ידי־זה תזכה ל"עין
 טובה", להסתפל בכל דבר בטוב עין, כי תדע אשר
 הפל ממנו יתברך, לא־כן כשאיך לאדם אמונה, רחמנא
 לישזבן, והוא מלא בפירות ואפיקורסות, על־ידי־זה
 ההכרח לו להסתפל בעין רעה על כל אחד, וזה גורם

לו את כל הצרות והיסורים, המכאובים והבלבולים,
 המחלקת והמרירות, ומרים לו מאד החיים, פי מאחר
 שאין לו אמונה, אזי חזיו אינם חזיו כלל, והוא תמיד
 מלא קנאה ושנאה על זולתו, ומסתפל עליו בעין רעה,
 ועל-ידי-זה הורס את עצמו לגמרי, ואין לו שום חיים
 כלל; על-כן ראה, אהובי, בני היקר, לא להיות בטלן,
 רק תכניס את עצמך באמונה הקדושה בו יתברך,
 וכל רגע ורגע שהאדם רק חושב ממנו יתברך, הוא
 כבר מקים מצות עשה של "ודבקת בו" (דברים י, כ),
 כי בזה שהאדם מאמין בו יתברך, על-ידי-זה הוא
 נדבק בו יתברך, כי האמונה היא הדבקות והדבקות
 היא אמונה, כי בזה שאדם רק חושב ממנו יתברך,
 ומחשבתו דבוקה בו יתברך, על-ידי-זה נשמתו נדבקת
 בו יתברך, וכשנדבק בו יתברך, על-ידי-זה כל גופו
 מזדבק בזכוף אחר זכוף, ועל-כן מעלת האמונה עולה
 על הכל, וכל המצוות מביאות את האדם לידי אמונה,
 כמו שכתוב (תהלים קיט, פו): "כל מצותיך אמונה",
 הינו על-ידי המצוות שאדם מקיים, על-ידי-זה הוא זוכה
 לאמונה, והיא הדבקות בו יתברך, ואז נזדככים רמ"ח
 איבריו ושס"ה גידיו, והוא כבר אדם אחר לגמרי,
 ותמיד מסתפל ב"עין טובה" על זולתו; ועל-כן ראה,
 אהובי, בני היקר, להתמיד רק בנקדה זו, הינו בנקדת

הַאֲמוֹנָה, וְאִף שִׁיחֶיהָ נִדְמָה לָּךְ כְּאִלוּ הוּא דָּבָר רִיק,
הִינוּ לְחֹזֵר בְּכָל פַּעַם אֶל הַאֲמוֹנָה הַקְּדוּשָׁה, בְּאִמַּת צְרִיף
שִׁתְּדַע, אֲהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, שְׁלֹא-כֵן הוּא, כִּי בְּכָל רִגַע
וְרִגַע שֶׁהָאָדָם חוֹזֵר עַל הַאֲמוֹנָה, הוּא מְקִיָּם מִצְוֹת עֲשֵׂה
שְׂבֵחַ כְּלוּלוֹת כָּל הַמִּצְוֹת; אֲשֶׁרֵי מִי שִׁיכְנִיס אֶת עֲצָמוֹ
תָּמִיד בְּאֲמוֹנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבַּרְךָ, שְׂאֵז יִזְכֶּה לְ"עֵין
טוֹבָה"; וַיִּסְתַּכַּל עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּ"עֵין טוֹבָה",
וַיִּתְבַּרְךָ מִמְּעוֹן הַבְּרָכוֹת; אֲשֶׁרֵי לוֹ בְּזֶה וְאֲשֶׁרֵי לוֹ
בְּבֹא !

תָּם וְנִשְׁלָם, שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם !

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר, שְׁאָדָם צָרִיךְ
 לְהַרְגִיל עֲצָמוֹ לְהִסְתַּפֵּל תָּמִיד עַל זוּלָתוֹ
 בְּעֵין טוֹבָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִצְלִיחַ דַּרְכּוֹ,
 כִּי עֵקֶר הַפְּשָׁלוֹנוֹת שֶׁל אָדָם הֵן רַק
 כְּשִׁמְקָנָא בְּזוּלָתוֹ, וּמִסְתַּפֵּל עָלָיו בְּעֵין
 רְעָה, רַחֲמָנָא לְצַלּוֹ, לֹא-בֵן הַמַּרְגִּיל
 עֲצָמוֹ לְהִסְתַּפֵּל רַק בְּעֵין טוֹבָה, עַל-יְדֵי-
 זֶה תָּמִיד יִצְלִיחַ.

(אמרי מוהרא"ש, חלק ב', סימן תקכה)

הקונטרס הקדוש הזה נדפס

לזכות

עשה יום טוב בן רבקה הי"ו
וליהודית עלכה בת ערים בתיה תחי

שיזכו לזרע של קיימא

ולעלוי נשמת אחי היקר

אליהו (אלי) בן לאה (לוסי) ז"ל

שנלביע חי אדר היתשעיב

ולעלוי נשמת האיש הכשר

יוסף בן שאול וענעם ז"ל

שנלביע כיו ניסן היתשעיב

ת.נ.צ.ב.ה.

סוד ה' לִירָאֵיו וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם
זֶה שְׁמוֹ נֹאָה לוֹ

תְּקוּן הַכֶּלֶלִי

תְּקוּן נוֹרָא וְנִפְלָא מְאֹד מְאֹד לְכֻלְלִיּוֹת הַחֲטָאִים
וְהוּא פָּגַם הַבְּרִית, רַחֲמֵנָא לִיצְלָן

*

וּמִסְגָּל מְאֹד גַּם לְפִרְנָסָה וּלְהַצְלָחָה בְּכֹל
הָעֲנִינִים בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת אֲשֶׁרֵי מִי
שְׂיֵאמְרֵם בְּכֹל יוֹם

*

יְסֹדוֹ, תְּקֵנוּ, גְלוּ וְצִוְהוּ לְפִרְסְמוֹ לְכֹל יִשְׂרָאֵל.
רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא אֹר הַגְּנוּז וְהַצֶּפוּן בּוֹצִינָא
קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוּנְנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ
רַבֵּי נַחֲמָן מִבְּרֶסְלֵב, זְכוּתוֹ יִגַן עָלֵינוּ

*

הוֹבָא לְדָפוּס עַל-יְדֵי
חֲסִידֵי בְּרֶסְלֵב
עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹבֵב"א

טוב לומר זאת לפני אמירת העשרה מוסריים:

הריני מקשר עצמי באמירת העשרה מזמורים אלו לכל הצדיקים האמתיים שבדורנו, ולכל הצדיקים האמתיים שוכני עפר, קדושים אשר בארץ המה, ובפרט לרבנו הקדוש צדיק יסוד עולם נחל נובע מקור חכמה, רבנו נחמן בן פיגא, זכותו יגן עלינו, שגלה תקוץ זה.

לכו נרננה ליהנה נריעה לצור ישענו: נקדמה פניו בתודה בתורות נריע לו: כי אל גדול יהנה ומלך גדול על כל אלהים:

קודם שיחיל תהלים יאמר זה:

הריני מנמן את פי להודות ולהלל ולשבח את בוראי לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה בדחילו ורחימו על-ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל:

טז.

מכתם לדוד שמרני אל ברחסיתי בך:
אמרת ליהוה אדני אתה, טובתי בלעליה:
לקדושים אשר בארץ המה, ואדירי כלחפצוי
בם: ירבו עצבותם אחר מהרו, בלאסוף
נספיהם מודם, ובלאשא אתשמותם עלי
שפתי: יהוה מנת חלקי וכוס, אתה תומיך
גורלי: חבלים נפלולי בניעימים, אפינחלת
שפרה עלי: אברך אתיהוה אשר יעצני, אף
לילות יסרוני כליותי: שויתי יהוה לנגדי
תמיד, כי מימיני בלאמוט: לכן שמח לבי
ויגל כבודי, אפיבשרי ישכן לבטח: כי לא
תעזב נפשי לשאול, לאיתתן חסידך לראות

שָׁחַת: תוֹדִיעַנִי אֲרַח חַיִּים שֶׁבַע שְׁמַחוֹת אֶת־
פְּנִיךָ נְעֻמֹת בְּיַמִּינְךָ נָצַח:

לב.

לְדוֹד מִשְׁכִּיל, אֲשֶׁר־י נִשְׁוִי פֶשַׁע כְּסוּי
חֲטָאָה: אֲשֶׁר־י אָדָם, לֹא יִחְשַׁב יְהוָה לוֹ עוֹן,
וְאֵין בְּרוּחוֹ רְמִיָּה: כִּי הִחַרְשֵׁתִי כְּלוֹ עֲצָמַי,
בְּשֹׂאֲנֵתִי כִּלְחִיּוֹם: כִּי יוֹמָם וְלַיְלָה תִכְבַּד עָלַי
יָדְךָ, נִחַפְּךָ לְשִׁדֵי בְּחַרְבֵנִי קוֹץ סֵלָה: חֲטָאתִי
אוֹדִיעֶךָ, וְעוֹנִי לֹא־כִסִּיתִי, אִמְרַתִּי אוֹדַח עָלַי
פֶּשַׁעִי לַיהוָה, וְאַתָּה נִשְׂאת עוֹן חֲטָאתִי סֵלָה:
עַל זֹאת יתְפַלֵּל כִּלְחִסְדֵיךָ אֱלֹהֶיךָ לְעַת מִצָּא, רַק
לְשֹׁטֵף מַיִם רַבִּים אֱלֹהֵי לֹא יִגִּיעוּ: אֶתָּה סֵתֵר
לִי* מִצָּר תִּצְרֵנִי רַבִּי פִלֵּט תִּסּוּבְּכֵנִי סֵלָה:
אֲשֶׁפִילֶךָ וְאוֹרֶךָ בְּדֶרֶךְ זֶה תִלְךָ אִיעֲצֶה עָלֶיךָ
עֵינַי: אֵל תִּהְיוּ כְּסוּם כְּפָרֵד אֵין חֶבֶן כְּמַתְגִּי
וְרֶסֶן עֲדִיו לְבָלוֹם כֹּל קָרַב אֱלֹהֶיךָ: רַבִּים
מִכְּאוֹבִים לְרָשָׁע, וְהַפּוֹטֵחַ בַּיהוָה חֲסֵד
יִסּוּבְּכֵנִי: שְׂמַחוּ בַּיהוָה וְגִילוּ צְדִיקִים וְהִרְנִינוּ
כָּל־יִשְׂרָאֵל לֵב:

* אחר אתה סתר לי — צריך להסתיק מעט (עיין בלקו"מ ח"א סי' ריג)

מא.

לְמַנְצַחַ מְזֻמָּר לְדוֹד: אֲשֶׁרִי מִשְׁפִּיל אֶל־דֵּל
 בְּיוֹם רְעָה יִמְלֻטְהוּ יְהוָה: יְהוָה יִשְׁמְרֵהוּ וַיְחַיֶּהוּ
 וְאֲשֶׁר בְּאֶרֶץ, וְאֵל תִּתְנֶהוּ בְּנַפְשׁ אִיבִיו: יְהוָה
 יִסְעֲדֵנוּ עַל עֶרְשׁ דָּוִי. כָּל מוֹשֶׁפְּכוּ הַפְּכַת
 בַּחֲלוּי: אֲנִי־אֶמְרֵתִי יְהוָה חֲנֻנִי, רַפְּאֵה נַפְשִׁי בִּי
 חֲטָאתִי לָךְ: אִיבִי יֹאמְרוּ רַע לִי מִתִּי יָמוּת
 וְאֶבֶד שְׁמוֹ: וְאִם־בָּא לְרֵאוֹת, שׁוֹא יִדְבֵר, לְבוֹ
 יִקְבֹּץ־אֶזֶן לוֹ, יֵצֵא לְחוּץ יִדְבֵר: יַחַד עָלִי
 יִתְלַחֲשׂוּ כָּל־שִׁנְאֵי, עָלִי יַחֲשְׁבוּ רְעָה לִי: דְּבַר־
 בְּלִיעַל יֵצֵק בּוֹ, וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא־יֹסִיף לְקוֹם:
 גַּם־אִישׁ שְׁלוֹמִי אֲשֶׁר־בִּטַּחְתִּי בּוֹ, אוֹכֵל לְחֻמִּי,
 הַגְּדִיל עָלִי עֵקֶב: וְאַתָּה יְהוָה חֲנֻנִי וְחַקִּימְנִי,
 וְאֲשַׁלְּמָה לָּהֶם: בְּזֹאת יִדְעֵתִי בִּי־חֲפֹצֶת בִּי, בִּי
 לֹא־יִרְיעַ אִיבִי עָלַי: וְאֲנִי, בְּתַמּוּי, תִּמְכַּת בִּי,
 וְתַצִּיבֵנִי לְפָנֶיךָ לְעוֹלָם: בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵי
 יִשְׂרָאֵל מִהָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

מב.

לְמַנְעַח מִשְׁפִּיל לְבַנֵּי קָרַח: כִּאִיל תִּעְרַג
עַל־אֲפִיקֵי־מַיִם, בֶּן נִפְשֵׁי תִעְרַג אֵלֶיךָ אֱלֹהִים:
צִמְאָה נִפְשֵׁי לְאֱלֹהִים לֹאֵל הִי, מִתִּי אֲבוֹא
וְאֶרְאֶה פָנַי אֱלֹהִים: הִיתָה לִי דִמְעָתִי לְהֵם יוֹמָם
וְלַיְלָה בְּאֵמַר אֵלַי כֹּל הַיּוֹם, אֵיךְ אֱלֹהֶיךָ: אֵלֶּה
אֲזַכְּרָה וְאֲשַׁכְּחָה עָלַי נִפְשֵׁי, כִּי אֶעֱבֹר בַּסֶּף,
אֲדַדֵּם עַד־בֵּית אֱלֹהִים בְּקוֹל־רִנָּה וְתוֹדָה, הַמּוֹן
חֹזֵג: מִהַתְּשִׁתּוּחַחֵי נִפְשֵׁי וְתַחֲמוּ עָלַי הוֹחֲלֵי
לְאֱלֹהִים כִּי עוֹד אֲוֹדְנִי יִשׁוּעוֹת פָּנָיו: אֱלֹהֵי, עָלַי
נִפְשֵׁי תִשְׁתּוּחַח עַל־כֵּן אֲזַכְּרֶךָ מֵאֶרֶץ יַרְדֵּן,
וְחַרְמוֹנִים, מִהַר מִצְעָר: תְּהוֹם־אֶל־תְּהוֹם קוֹרָא
לְקוֹל צְנוּרִיךָ, כֹּל מִשְׁבְּרִיךָ וְגִלְיָה עָלַי עָבְרוּ:
יוֹמָם יִצְוֶה יְהוָה חֲסֵדוֹ וּבְלִילָה שִׁירָה עִמּוֹ,
תִּפְלָה לְאֵל חַיִּי: אִמְרָה לֹאֵל סֹלְעֵי לְמַחַ
שְׁכַחְתָּנִי, לְמַחֲקֶךָ אֱלֹהֵי, בְּלַחֵן אוֹיֵב: בְּרִצַּח
בְּעִצְמוֹתַי חֲרַפְנִי צוֹרְרֵי, בְּאִמְרָם אֵלַי כֹּל הַיּוֹם
אֵיךְ אֱלֹהֶיךָ: מִהַתְּשִׁתּוּחַחֵי נִפְשֵׁי וּמִהַתְּחַמּוּ
עָלַי הוֹחֲלֵי לְאֱלֹהִים כִּי־עוֹד אֲוֹדְנִי, יִשׁוּעַת פָּנָי
וְאֱלֹהֵי:

נט.

למנצח אל תשחת לדוד מכותם, בשלח
שאול וישמרו את־הבית להמיתו: הצילני
מאיבי אלהי, ממתקוממי תשגבני: הצילני
מפעלי און ומאנשי דמים הושיעני: פי הנה
ארבו לנפשי וגורו עלי עוים, לא־פשעי ולא־
חטאתי יהוה: בלי־עון ירצון ויפוננו, עורה
לקראתי וראה: ואתה יהוה־אלהים צבאות
אלהי ישראל, הקיצה לפקד פל־הגוים אל־תחן
פל־בגדי און סלה: ישוּבו לערב יחמו כפלב,
ויסובבו עיר: הנה יפיעון בפיהם, חרבות
בשפתותיהם, פי־מי שמע: ואתה יהוה
תשחק־למו, תלעג לכל־גוים: עזו, אליך
אשמרה, פי אלהים משגבי: אלהי חסדי
יקדמני אלהים יראני בשררי: אל־תהרגם פן־
ישפחו עמי, הניעמו בחילך והורידמו, מגננו
אדני: חטאת־פימו דבר־שפתימו וילכדו
בגאונם, ומאלה ומבחש יספרו: פלה בחמה,
פלה ואינמו וידעו פי־אלהים משל ביעקב,

לְאֶפְסֵי הָאָרֶץ סָלַח: וַיִּשְׁבּוּ לְעָרֵב יַחְמוּ כַּכֶּלֶב,
 וַיִּסּוּבְבוּ עִיר: הִמָּה יִנְיַעוֹן לְאָכֵל, אִם-לֹא
 יִשְׁבְּעוּ וַיִּלְיִנוּ: וְאֲנִי אֲשִׁיר עֲזָרָה, וְאֶרְנֵן לְבַקֵּר
 חֲסִדָּה, כִּי-חֵיית מִשְׁגָּב לִי, וּמְנוּסָם, בְּיוֹם צָר־לִי:
 עֲזֵי אֵלֶיךָ אֲזַמְרָה, כִּי-אֱלֹהִים מִשְׁגָּבֵי אֱלֹהֵי
 חֲסִדֵּי:

עז.

לְמַנְצַח עַל-יְהוֹתוֹן לְאֶסֶף מִזְמוֹר: קוֹלִי* אֶל־
 אֱלֹהִים וְאֶעֱעֶקֶה, קוֹלִי אֶל־אֱלֹהִים וְהֶאֱזִין אֵלַי:
 בְּיוֹם צָרָתִי אֲדַנִּי דְרָשְׁתִּי, יְדֵי לַיְלָה נִגְרָה וְלֹא
 תִּפְוֵג מִמָּנָה הַנְּחָם נַפְשִׁי: אֲזַכֶּרֶה אֱלֹהִים
 וְאֶחְמִיָה, אֲשִׁיחָה, וְתַתְּעִטֶנִּי רוּחִי סָלַח: אֲחֻזֶּה
 שְׁמֵרוֹת עֵינַי, נִפְעַמְתִּי וְלֹא אֲדַבֵּר: חֲשַׁבְתִּי
 יָמִים מִקֶּדֶם, שְׁנוֹת עוֹלָמִים: אֲזַכֶּרֶה נְגִינָתִי
 בְּלִילָה, עַם-לִבְבִי אֲשִׁיחָה, וַיַּחֲפֹשׂ רוּחִי:
 הֲלַעוֹלָמִים יִזְנַח אֲדַנִּי וְלֹא-יִסִּיף לְרַעוֹת עוֹד:
 הָאֶפֶס לְנֶצַח חֲסִדּוֹ, גָּמַר אֲמַר לְדָר וְדָר: הַשִּׁכַּח
 חֲנוּת אֵל, אִם-קָפִין בָּאֵף רַחֲמָיו סָלַח: וְאֲמַר

* באמרוך אל אלהים תכוון המילוי כזה אליף למ"ד אליף למ"ד היו יורד מ"ם

חֲלוֹתִי הִיא, שְׁנוֹת יָמַי עָלְיוֹן: אֲזָכֹר מֵעַלְלִי
 יְהוָה, כִּי אֲזָכְרָה מִקֶּדֶם פְּלֹאֵךְ: וְהִגִּיתִי בְכָל־
 פְּעֻלָּךְ וּבַעֲלִילוֹתֶיךָ אֲשִׁיחָה: אֱלֹהִים בְּקֹדֶשׁ
 דְּרָפְךָ, מִי־אֵל גָּדוֹל פְּאֱלֹהִים: אַתָּה הָאֵל עֹשֶׂה
 פְּלֵא הוֹדַעַת בְּעַמִּים עֲזָךְ: גְּאֹלַת בִּזְרוּעַ עַמְּךָ,
 בְּנֵי יַעֲקֹב וַיּוֹסֶף סֵלָה: רְאוּךָ מִיָּם אֱלֹהִים, רְאוּךָ
 מִיָּם יַחֲלוּ אַף יִרְגְּזוּ תְהוֹמֹת: זָרְמוּ מִיָּם
 עֲבוֹת קוֹל נְתַנוּ שִׁחֲקִים, אַף־חֲצִצְיָךְ יִתְחַלְּבוּ:
 קוֹל רַעְמֶךָ בְּגִלְגֹּל, הָאִירוּ בְּרִקִּים תְּבַל, רִגְזָה
 וְתָרַעַשׂ הָאָרֶץ: בַּיָּם דְּרָפְךָ וּשְׁבִילְךָ בַּמַּיִם
 רַבִּים, וַעֲקֹבוֹתֶיךָ לֹא נוֹדְעוּ: נַחֲיֵת כִּצְאֹן
 עַמְּךָ, בְּיַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן:

ז.

תְּפִלָּה לְמֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים אֲדַנִּי מֵעוֹן אַתָּה
 הָיִיתָ לָנוּ בְּדַר וְדַר: בְּטָרֶם הָרִים יְלֹדוּ וְתַחֲזֹלֵל
 אָרֶץ וְתַבַּל, וּמֵעוֹלָם עַד־עוֹלָם אַתָּה אֵל: תִּשָּׁב
 אָנוּשׁ עַד־דָּפָא, וְתֹאמַר שׁוּבוּ בְנֵי־אָדָם: כִּי
 אָלֶף שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ כִּיּוֹם אַתְמוּל כִּי יַעֲבֹר,
 וְאֲשַׁמּוּרָה בְלִילָה: זָרְמַתְּם, שָׁנָה יִהְיוּ, בְּבִקֹּר
 כְּחֲצִיר יַחֲלָף: בְּבִקֹּר יִצְיִן וְחֲלָף, לְעָרֵב יִמּוּלֵל

ויבשׁ: כִּי כָלִינוּ בְּאֶפֶד, וּבַחֲמַתְךָ נִבְחַלְנוּ:
 שֵׁתָה עֲזֹבֹתֵינוּ לְנִגְדֶךָ עַל־מְנוּ לְמֵאֹר פְּנִיֶךָ: כִּי
 כִּלְיֵמִינוּ פָּנוּ בְּעִבְרַתְךָ פָּלִינוּ שְׁנֵינוּ כְּמוֹ-הַגָּה:
 יָמֵי שְׁנוֹתֵנוּ בָּהֶם שִׁבְעִים שָׁנָה, וְאִם פְּגֻבוֹרוֹת
 שְׁמוֹנִים שָׁנָה, וְרַחֲבָם עֲמַל וְאוֹן, כִּי גַז חִישׁ
 וְנִעְפָּה: מִי יוֹדֵעַ עֵז אֶפֶד, וּכִירֹאתְךָ עִבְרַתְךָ:
 לְמִנּוֹת יָמֵינוּ בֶּן הוֹדֵעַ, וְנִבְיֵא לִבְךָ חֲכָמָה:
 שׁוֹבָה יְהוָה עַד־מָתִי וְהִנְחָם עַל עִבְדֶיךָ: שִׁבְעֵנוּ
 בְּבִקֵּר חֲסֵדְךָ, וְנִרְנְנָה וְנִשְׁמַחָה בְּכִלְיֵמֵינוּ,
 שִׁמְחָנוּ פִּימוֹת עֲנִיתֵנוּ, שְׁנוֹת רָאִינוּ רָעָה:
 יִרְאֶה אֶל־עִבְדֶיךָ פְּעֻלָּךְ וְחֲדָרְךָ עַל בְּנֵיהֶם: וַיְהִי
 נָעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנֵנָה
 עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנֵנָה:

קה.

הוֹדוּ לַיהוָה קְרָאוּ בְשִׁמּוֹ הוֹדִיעוּ בְּעַמּוּם
 עֲלִילוֹתֵיו: שִׁירוּ לוֹ זִמְרוּ-לוֹ שִׁיחוּ בְּכֹל
 נִפְלְאוֹתָיו: הִתְחַלְלוּ בְּשֵׁם קִדְשׁוֹ יִשְׂמַח לֵב
 מִבְּקִשׁוֹ יְהוָה: דַּרְשׁוּ יְהוָה וְעִזּוּ בְּקִשׁוֹ פָּנָיו
 תִּמְיֵד: זְכְרוּ נִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה, מִנְּפִתּוֹ
 וּמִשְׁפָּטֵי-פִיו: זֶרַע אֲבָרָהֶם עֲבָדוּ בְּנֵי יַעֲקֹב

בְּחִירָיו: הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּכָל־הָאָרֶץ
מִשְׁפָּטָיו: זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דְּבַר צִוָּה לְאַלְפֵי
דָּוָר: אֲשֶׁר פָּרַת אֶת אַבְרָהָם וּשְׁבוּעָתוֹ לְיִשְׁחָק:
וַיַּעֲמִידָהּ לְיַעֲקֹב לְחֶק לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם:
לֵאמֹר לְךָ אֶתֵּן אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן חֶבְל נַחֲלַתְכֶם:
בַּהֲיוֹתֶם מֵתֵי מִסְפָּר כַּמַּעֲט וְגָרִים בָּה:
וַיִּתְּחַלְכּוּ מִגֹּי אֶל גֹּי מִמַּמְלָכָה אֶל־עַם אֲחֵר:
לֹא הִנִּיחַ אָדָם לַעֲשֹׂקֶם וַיִּזְכַּח עֲלֵיהֶם מַלְכִּים:
אֶל תִּגְעוּ בַּמַּשִּׁיחִי וּלְנַבִּיאִי אֶל תִּרְעוּ: וַיִּקְרָא
רָעַב עַל־הָאָרֶץ כָּל מִטְהַדְלָחִים שָׁבַר: שְׁלַח
לְפָנֵיהֶם אִישׁ לַעֲבֹד נִמְכָּר יוֹסֵף: עָנּוּ בַּכֶּבֶל
רָגְלוֹ בְּרִזָּל בָּאָה נַפְשׁוֹ: עַד עַתָּה בֹּא דְבַר
אִמְרַת יְהוָה צְרַפְתָּהּ: שְׁלַח מַלְאָךְ וַיִּתִּירָהּ:
מִשְׁלַל עַמִּים וַיִּפְתַּחְהוּ: שָׁמוּ אֲדוֹן לְבֵיתוֹ
וּמִוֹשֵׁל בְּכָל־קִנְיָנוֹ: לֵאמֹר שָׂרִיו בְּנַפְשׁוֹ וַזְּקִנָּיו
יַחֲפִם: וַיָּבֹא יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם וַיַּעֲקֹב גַּר בְּאֶרֶץ־
חָם: וַיִּפְרַת אֶת־עַמּוֹ מְאֹד וַיַּעֲצֵמְהוּ מִצְרָיו: הִפְדָּה
לָבָם לְשֵׁנָא עַמּוֹ לְהַתְנַפֵּל בְּעַבְדָּיו: שְׁלַח מֹשֶׁה
עַבְדּוֹ אֶהְרֹן אֲשֶׁר בָּחַר בּוֹ: שָׁמַדְבָּם דְּבַר־
אֲתוֹתָיו, וּמִזֹּפְתִים בְּאֶרֶץ חָם: שְׁלַח חֲשָׁד
וַיַּחֲשִׁיד וְלֹא מָרוּ אֶת דְּבָרוֹ: הִפְדָּה אֶת מִימִיחָם

לָדָם וַיָּמַת אֶת דִּנְתָם: שָׂרֵץ אֲרָצָם צִפְרָדַיִם
 בְּחֹדְרֵי מַלְכֵיהֶם: אָמַר וַיָּבֵא עָרֵב פְּנִים בְּכָל
 גְּבוּלָם: נָתַן גְּשָׁמֵיהֶם בָּרָד, אֵשׁ לְהַבּוֹת
 בְּאֲרָצָם: וַיֵּךְ גִּפְנָם וּתְאֵנָתָם, וַיִּשְׁפֹּר עַיִן
 גְּבוּלָם: אָמַר וַיָּבֵא אֲרֵבָה, וַיִּלֶּק וְאִין מִסְפָּר:
 וַיֹּאכַל כָּל־עֵשֶׂב בְּאֲרָצָם, וַיֹּאכַל פְּרִי אֲדָמָתָם:
 וַיֵּךְ כָּל בְּכוֹר בְּאֲרָצָם, רֵאשִׁית לְכָל־אוֹנָם:
 וַיּוֹצִיאֵם בְּכֶסֶף וְזָהָב וְאִין פֶּשֶׁטִּיּוֹ פּוֹשֵׁל:
 שָׁמַח מִצָּרִים בַּעֲצָתָם, כִּי־נָפַל פַּחַדָם עֲלֵיהֶם:
 פָּרַשׁ עֵנָן לְמִסָּה, וְאֵשׁ לְהָאִיר לְיִלְחָה: שָׁאֵל וַיָּבֵא
 שָׁלְיוֹ וּלְחָם שָׁמַיִם יִשְׁפִּיעֵם: פֶּתַח צוּר וַיִּזְוֹבוּ
 מַיִם, הִלְכוּ בַּעֲצִיּוֹת נָהָר: כִּי זָכַר אֶת־דְּבַר
 קֹדֶשׁוֹ, אֶת־אֲבֵרָהֶם עֲבָדָו: וַיּוֹצִיא עַמּוֹ
 בַּשָּׁשׂוֹן, בָּרְנָה אֶת בַּחִירָיו: וַיִּתֵּן לָהֶם אֲרָצוֹת
 גֹּזִים, וַעֲמַל לְאֲמִים יִירָשׁוּ: בַּעֲבוּר יִשְׁמְרוּ
 חֲקָיו וְתוֹרָתוֹ יִנְצְרוּ, הִלְלוּ־יָהּ:

קלז.

עַל נְהָרוֹת בְּכָל שָׁם יִשְׁכְּנוּ, גַּם־כִּבְיָנוּ
 בְּזָכְרָנוּ אֶת־צִיּוֹן, עַל עָרְבִים בְּתוֹכָהּ תִּלְיָנוּ
 כְּנֹרֹתֵינוּ: כִּי שָׁם שָׁאֲלוּנוּ שׁוֹכְבֵינוּ דְּבַר־יִשׁוּר,

וּתְזַלְזְלֵנוּ שְׂמֵחָה, שִׁירֵנוּ לְנוּ מִשִּׁיר צִיּוֹן: אִיךְ
 נָשִׂיר אֶת-שִׁיר יְהוָה, עַל אֲדָמַת נֹכַר: אִם-
 אֲשַׁכַּח יְרוּשָׁלַיִם תִּשְׁכַּח יְמִינִי: תִּדְבַק לְשׁוֹנֵי
 לְחַפְי, אִם לֹא אֲזַכְּרֶנּוּ, אִם-לֹא אֲעֵלֶה אֶת
 יְרוּשָׁלַיִם עַל רֹאשׁ שְׂמֵחָתִי: זָכַר יְהוָה לְבָנֵי
 אָדָם אֶת יוֹם יְרוּשָׁלַיִם, הָאֹמְרִים עָרוֹ עָרוֹ עַד
 הַיּוֹם: כֹּה: בַּת-בְּבֶל הִשְׁדֹּדָה, אֲשֶׁרִי שִׁישְׁלָם-
 לָךְ אֶת-גְּמוּלָךְ שְׂגָמַלְתָּ לָנוּ: אֲשֶׁרִי, שִׁיאֲחֹז
 וְנִפְיֵן אֶת-עַלְלֶיךָ אֶל הַסַּלֵּעַ:

קנ.

הַלְלוּיָהּ, הַלְלוּ-אֵל בְּקֹדֶשׁוֹ, הַלְלוּהוּ בְּרִקְיעַ
 עִזּוֹ: הַלְלוּהוּ בְּגִבּוֹרָתוֹ, הַלְלוּהוּ בְּרַב גְּדֻלּוֹ:
 הַלְלוּהוּ בְּתַקְעַ שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנִבְל וְכִנּוֹר:
 הַלְלוּהוּ בְּתַף וּבַחֹל, הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעֹגֵב:
 הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי-שָׁמַע, הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי
 תְּרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׂמָה תִּתְהַלֵּל יְהוָה, הַלְלוּיָהּ:

אחר שסיים תהלים, יאמר שלשה פסוקים אלו:

מי יתן מציון ישועת ישראל בשוב יהוה שכבות עמו יגל יעקב ישמח
 ישראל: ותשועת צדיקים מיהוה מעזם בעת צרה: ויעזרם יהוה
 ויפלטם, ויפלטם מרשעים ויושיעם כי חסו בו: